

OTVORIJSKA KNJAZNICA

NOVO MESTO

№ 15214-5

" K r e s "

prve vaje iz dijaških let.
I. letnik; 4. in 5. štev.
Ljubljana, meseca svečana in sušca 1920.

V s e b i n a.

	Stran
1. Jackson: Misel (pesem).....	49
2. G. V. Tancig: Prevarana življenja.....	50
3. Jackson: Smrt (pesem).....	53
4. Tancig: Prijateljica.....	54
5. Vilibald: Idila.....	56
6. Miloše Vončina: Sin (pesem).....	57
7. Branko Jeglič: Avrelij.....	59
8. Vilibald: Požar (pesem).....	62
9. Branko Jeglič: Praznik.....	63
10. Miloše Vončina: Prevara (pesem).....	66
11. Zorana Valenčičeva: Tam na polju (pesem).....	67
12. Vilibald: Brez besed (pesem).....	68
13. Slovensko marionetno gledališče.....	69

x x x

Urejuje: Branko Jeglič (Cigaletova ul. 1/I.
Upravlja: Ladislav Kahm (Miklošičeva cesta 8./I/I.
Za tisk piše: Rada Č.
Založnje in izdaja: Dijaški krcžek "Kres".

"Kres" stane: posamezna številka K
po pošti, K
za celo leto K

Jackson

M i s e l.

Kaj zahtevaš dama krasna
za poljub!?
Da pokažeš mi ponosna
kaj je strup!

Završale v njej so aile,
- Up bil strt!
„Naj oči bi moje pile
Tvojo smrt!“

Mirno čela ustne svoje
zvezda ta.....
Črez minuto v senca moje
kroglja šla.

V.G.Tancig.

Prevarana življenja.

Ni mnogo manjkalo in prišel bi bil ob pamet. Bila je zopet ena tistih noči, ko se rodi absurtna misel v zviti buči velikega vraga. Ta misel hoče biti uresničena, toliko časa razjeda fantazijo, da jo ta sama ustvari. V tisti noči začuti tudi marsikateri človek absurdo misel v lastni glavi. Vzbuđi se iz nemirnega spanja bleđ in star, skoči k oknu in zavpije v noč. Kaj zavpije, to še sam ne ve, ne le da pripomogel k življenju, vragovi misli. V tistih trenutkih človek ne uvidi strmečih zvezd in režeče lune, ki kolobari na brezmernem nebu. Vidi le podobe lastne duše - vidi tek človeškega življenja.-

Tako je bilo. Živel je človek, ki je sanjal o dosegljivi, večni sreči. Ta človek se je predrznil živeti tisto nesramno, podlo upanje do sreče. Ni še vedel, da za njega ni ustvarjena sreča. Ni še vedel, da je za njega le vsakdanja pesem mrtvaških ve-

trov. Upal je na srečo, zidal je na usodo, toda usoda mu ni bila zvesta, ukanila ga je. V prvo mu je vrgla pesek v oči, potem mu je uničila srečo in nazadnje njegovo lastno dašo.- Zamrlo je upanje, porle so se mu mogočne stavbe. Nedolžna, naivna duša se je divje vspela proti taki krivici. Videla pa ni življenja ali upanja, to kar ji je režalo nasproti je bila propast in konec. Mogla je zamreti tista bajna cvetka, nedolžna duša.-

Hočem Vam tudi povedati konec zgodbe o zamrli duši. Človek je začel živeti tisto kričeče življenje z barvanim zastorom, za katerem se skrivajo strasti, popivanja, orgije in propasti. Bratil se je s pijanci. Dnevi so se mu vlakli naprej, misli so mu bile like iskren vrancem, kateri so čiveli čez smrti zapisane spomine. Kako sladki so bili včasih ti spomini, toda sedaj je bil le srce razjedajoči obup. Doma ni imel obstanka, tisti revež. Šel je vedno in vedno na cesto med ljudi, srečal je tovariša, povedal mu je surovo burko, zahrohotala sta se in sta šla narazen. On je šel prodajati tisto berno malo svoje pameti, bedakom za drag denar. Polegoma mu je izumirala duša. Ni si znal drugače pomagati, vzal je karte, kvartal, popival ter z vinjeno glavo rjul po smrtnico lastni duši. Živel je topo življenje s strašnim koncem.-

Poznal sem nekoč tudi moža, ki je upal. Tudi on je izgubil ob strašni prevari upanje. Toda usoda ga

ni podrla. Bil je pač junak. Prenašal je tevor prokletstva junaško in trdno spoznal je, da so vsa dejanja tega življenja le prevara, da igrajo ljudje le kmedije kot smešni bajaci, ki se smejejo, jokajo in sami sebi lažejo. Spoznal je, da so sanje najhujša prevara, da je svetla, smehljajoča jutranja zarja tudi narecnica šele, če si jo hoče človek pridobiti in spoznati, da je tudi ta le prevara. Ta mož, ki je spoznal prevaro in usodo le predobro, je poznal pa tudi hrepenenje. Mnogokrat se mu je oglašilo kramljalo, je plakalo po izgubljeni sreči. On je pustil to hrepenenje. Kaj mu je hotelo. Nič ni bilo hudega, edino stare, morda že zaceljene rane so zaskelale in zakrvavele. Mož pa je občutil ob teh bolečinah neko zadovoljno samojunaštvo. Zdelo se mu je celo, da so utrinki sreče, če je zarezal globoko v meso stare rane, tako globoko, da je kri brizgnila na dan in pokazala svojo pristno barvo.

Tak je bil ta človek. Hrepenenje se mu je oglašilo, zaplakalo in zamrlo. Potem je zasanjal o visokih vrveh in gugajočih truplih, toda ztoril ni tega le za voljo tega ne, ker je bil.....junak

Živi še sedaj deklica, ki mi je bila morda nekoč prijateljica. Tudi ona je doživela prevaro usode. Pravila mi je sama trnjevo pot svojega življenja. Ljudila je nekoč moža, ki je padel v vojni. Ni obupala nad srečo. Izgubila je le upanje v srečo na tem svetu, na onem daljšem brezstvarnem svetu pa ve, da boče srečala sen svojih idealov. Ta deklica nima pravega talenta za junaštvo, nima veselja do mučeništva, ne živi tisto topo brezumno življenje. Ona

živi, goji dušo. Vera pa ji je trda in močna opora
na tem kolovozu.-

Nisem mislil na to, da bi napisal zgodbo o življenja. Prišle so pač misli, domišljeval sem si, da se misli z dušo in - napisal sem jih. Povedal sem jih že nekoč vsakdanjim ljudem. Smejali so se mi in razumeli me niso, toda hvaležen sem jim bil za ta zasmeh.-

Jackson.

S m r t.

Dež je kapljal.....
Pesem je pela voda ledeno,
v obraz smejala se ona strupeno,
misel pri srcu trudna postala,
duša v bolesti je skoraj zaspala.
Dež je brbral.....
Pesem temnejša je votlo zvenela,
žila na čelu se motno napela,
trgalo srce se v burnem viharju,
življenja je smisel igrala v taktu.....
Ostal sem sam!
Krvi se utrgal v duši je val.....
Zunaj pa lahko dež je kapljal.....

V. G. Tancig.

Prijateljica.

Imam prijateljico. Zvesta in moja, le moja. Kadar seđim tu v temnem kotičku pri brlavi leščerbi, pišem, rišem ali čitam, mi vedno zre nasproti dvoje temnih oči. Niso navadne človeške oči, toda oči so ali pa vsaj nekoč bile. Glavno je, da razumem njih govorjenje, njih pogled. Ta pogled mi govori večer za večerom, noč za nočjo, iste pravljice in bajke. Vedno so iste in neizpremenjene, ali vendar so mi vedno kratkočasne. Priljubile so se mi, ker so večne. Pri moji prijateljici lahko premišljujem večere, noči in ne bodo se mi izčrpale snovi moje fantazije. Zadnjič ko je grnelo, bliskalo in je bila viharna noč, mi je povedala zgodbo o ničevosti človeškega življenja.- Danes, ko je bil solnčen pomladanski dan, mi je zopet povedala zgodbo - toda zgodbo o bitju, ki živi ob hrani propadanja pa je lepo, življenja polno.- Tako se vrstijo zgodba za zgodbo - vsaka druge vsebine ali vendar to vse iste, ker imajo isto dušo.-

Nekoč me je prosil tovariš, naj mu darujem ali pa vsaj prodam mojo prijateljico. Ne prodam je, ni ti darujem nikomur in nikdar. Meni jo je že daroval bleedi mož, ki je bil vedno črno oblečen in ki ni poznal smeha. Ob priliki, morda ravno ob lahko-miselnem razpoloženju sem mu nekoč povedal misel, da bi si želel tako prijateljico, ki bi me razumela, ki bi razumela moje ponočne blodnje temnih misli in katero bi tudi jaz razumel. Takrat sem videl senco nasmeha na ustnih bledega moža. Drugi večer na to mi je daroval mojo, sedaj mi najljubšo prijateljico. Takrat sem jo nesel skrbno zavito v staro cunjico varno in svečano domov. Doma sem jo zaklenil doma v omaro, ter sem legel v posteljo. Bil sem truden, kakor da bi skale prenašal, toda spanja nisem našel. Premišljeval sem o čudnem nasmehu bledega moža. Vstal sem ter šel ogledovat čudni dar. Gledal sem ga in gledal, v glavi mi je zasanjalo o mislih, s katerimi sem prejel ta dar in še v isti noči sem ga razumel, sem razumel tudi njega brezglasne besede:-

Lepa je bila morda nekoč moja prijateljica. Zelena, blede okostje, beli ostri zobje in pravljice strmeče jame - taka je sedaj.-

Ljudje s krvjo in mesom jo imenujejo mrtvasko glavo, bledega moža pa grobokopa.-

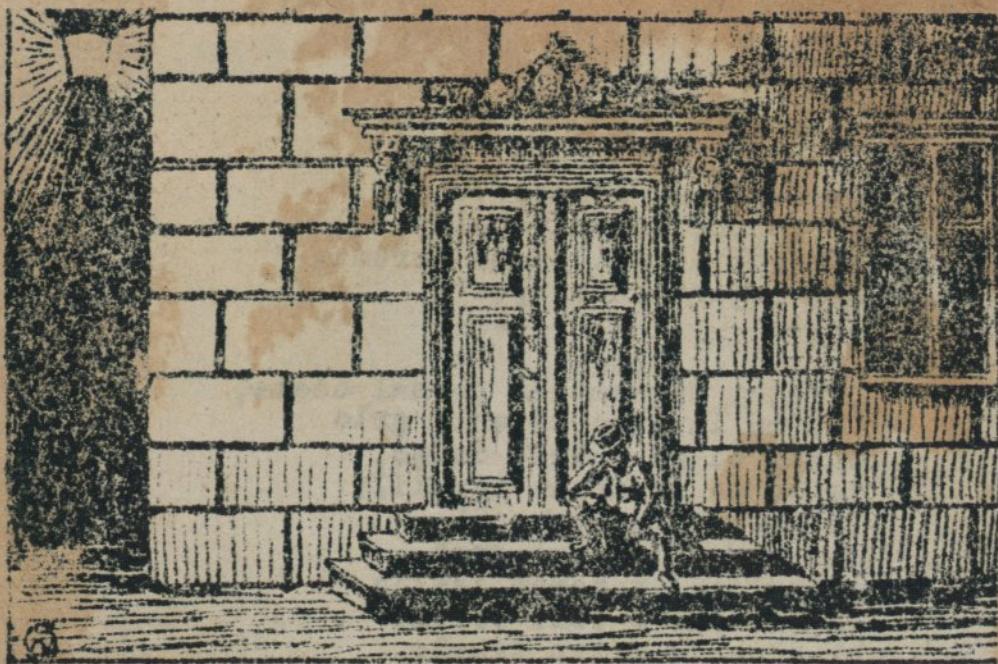

Vilibald.

I d i l a.

Tam za rascvelo vrtno ograjo
večerni opoj rožmarinov je dihal....
le v tenkih obrisih megleno, megleno...
Okoli usten zapihljaj je zefirček...
Gracijozno izrezan profil njen,
Njegove žareče oči....
To vse le v tenkih obrisih, megleno, megleno...
Slastno je dihnil zdaj nanje poljub....
vse tiho, popolnoma tiho....
vse tiho, megleno, megleno....

Miloše Vončina:

S i n.

Trkal sem na okna, vrata
Živa duše mi ocprla
Čakal sem zastonj in trkal.
Prosil sem počitka, strehe.
O usmiljenju sem sanjal,
po pravici klical
nad usodo plakal.

Ta sedim na teh stopnicah,
stisni k meni se družica,
da ti mraz ne prhne v lica,
v blede, trudno čelo draga.

tudi
sje, e

Prosim Vas, gospod!.....
„Potepuh, lenoba! Delaj!“
„Saj bi delal, pa ne morem - “
„Pa pogini kakor pes!“

„Draga, da sem jaz poznal očeta,
bi mu štrašno stisnil grlo
davil bi ga dolgo, dolgo,
da bi se ni mrtev zgrudil!
In nato bi ga pokopal:
sam bi mu izkopal grob,
ga položil v temno zemljo
in zakopal s temi prstmi
bi njegovo mrtvo truplo.
A nad grobom bi se zjokal
in rosil za s svojo solzo!“
„To je moje delo, bratec!“
„Tvoje delo.....kmala ga izpolni,
drago posebljeno sovraštvo!“

Tiho je mrmral pred sabo
in zaplakal v težki boli,
Posebljeno sovraštvo
pa je vstalo in odšlo,
da izpolni kletev sina
nad očetem....

On pa je zasanzjal,
da ga ziblje oče za kolenin
in mu boža zlate laske,
da poljublja ga na ustni
in mu pravi o ljubezni.

V sanjah plakal je do jutra....

Branko Jeglič:

A v r e l i j .

Vsi smo občudovali Avrelija, ko je igral. Ko so zapele njegove gosli kakor bi imele dušo, sladak glas iz dna ljubljenega srca, ko je udarila njegova roka na glasovirju in hitela čez staro klaviaturo, je nam oropal srce. Melodija je pridobrikala vanj, pretresla je vsak kotiček in ga napojila. Zasanjala je tako mило, sladko, kot bi gledal v nežne, nedolžne oči, kot bi stal med vilami z rdečimi cvetkami na kipečih preih. Vse to sem že videl, približalo se mi je vedno bliže... bliže.... že sem pozabil na danes in jutri, pozabil na vse vsakdanje, le melodijo sem slišal in videl slike, ki so se kot fresne vizije vrstila... Ni bilo treba besed, vse smo ga razumeli, čutili smo, kar je on čutil.

Ko je končal, je gledal nekaj časa še predse. Žila na čelu so se počasi polegla, oči so se malo umirile in dvignil je počasi svojo glavo.

To je bilo ako je igral kake prizore iz oper, ki pretresajo človeka, da se začne otipavati ali je res še samo poslušalec, ali že ne igra tudi on. Naše občudovanje se je gromadilo vedno višje, če je melodija prihajala iz njegovega srca.....

Avreliji je igral res umetniško. On je živel še v melodijah, vse svoje misli in fantazije so bile melodije, spoznal je svoje srce, začutil je, česar si želi in veliki stvarnik je prinesel primeren dar... svoje življenje. Ko je fantaziral v svoji sobi, je vsak glas govoril iz srca. Vsega bi pogrešal, le svojih gosli bi ne dal za ves denar.

Čudno je bilo njegovo stanovanje. Mala soba, skoraj že na nebeškem pragu. Predno prideš k njej, treba bi ti bilo luči, da ne zgrešiš v temi. Ko stopiš vanjo, se zagledaš. Stebri not podpirajo umazan, razpokan strop. Zdi se ti, da je padala ploha samih papirjev z notami. Povsod jih je polno, na omari, na pisalni mizi. Mal četverokotnik okna ne more zadosti razsvetljevati te delavnice, kjer se vetvarja prijeten svet nove daljne ljubezenske melodije. Tu se rodijo akordi, ki privrajo iz srca. In on, Avreliji, med temi papirji kot kralj med svojimi vojščaki igra in igra kakor čarovnik je, ki izdeluje čarobne nevidne pušice, ki prisvajajo srca.-

Zdaj igra. Resno in široko gleda predse, visoko čelo ima nagubano, še tako smešna beseda mu ne prereže teh resnih potez; On živi drugje. On je zdaj kralj in se dobrika brez krilatih besed kraljčini, njegovi skrivni vojščaki, tesni prijatelji, počasi zvrtajo do srca in po kratkem borenju si ga pridobe.... K oknu je stopila, ah, tista deklica tam nasproti, poslušaj, poslušaj... cele dneve, cele noči....

No, ko sta se srečala v mestu, je bil Avreliji vesel. Takrat se je iz srca zasmejal in pošalil. Šel je mimo nje, izpregovoril pa ni z njo. Ona je branila nekaj zanj, ki še ni hotel stati.

Kaj, ko še ni bil tak mojster?

Poslušal je druge, njegovo srce je željno zagrabilo za akorde, ki so bili višji nad njim, s celim srcem jih je držal kot najdražji plen, ki si ga je pridobil in za to je bil ponosen. Nitel je domov, nihče ga ni zadržal, še deklica ne, če bi ga vabila z objemi in poljubi....On je imel boljši plen. Drugi dan je igral tudi on tako.

Tako je zidal in zida.. Njegovo srce je zahrepenelo po izpopolnitvi. Ko je stal na gori, si je zaželel po planini, in ko je bil na planini, je hotel v nebo samo.... Oč tedaj mu je bila izpopolnitev najvišji cilj, ko mu je oče dal gosli v roke, zaigral in rekel:

"Igraj, otrok!"

v očetovih očeh se je zasvetilo, zadovoljnost in tiha sreča je stopila iz njih. Ko je slišal njegovo prvo pesem, je rekel:

"Dobro, sin, iz tebe bo še kaj! Zaštonj nisem gojil svetih nad!"

(Dalje prihodnjič).

Vilibald.

P o ž a r.

Trara, že trobijo v noč.....
Obupni kriki vro na pomoč....
Rezkečejo razbremenjeni tramovi- vse svetlo-
Ogenj sika vriskoma v nebo -
Kot na krilih drve ljudje
po grmečih cestah semtertje....
Plamenov brizg in jok žena, otrok....
„O, zdaj le pridi na pomoč, o Bog!“

Ozko gleda tam izza ograje vrtne
v plamenov sikajoče kače, meče smrtne
mlada mati v objemu temnega moža...
Plamenov veter z laski polgrava
kot otričiči z materinim krilom:...
Oči ji vrtajo v srce plamenov....
Marašča votla oda, tramovje bruska...
Ko lev na svojo žrtev plane iz naročja,
Tišči lase, drvi v treskajoča obočja,
Zaklad svoj noče iz šrela groznih siren
Ga noče dati še grozotam plen,
Ljubozni sveta od Boga,
Sivljenje svoje... otroka dva....
Zavriskajo plasteče kače....
Trésk in grom..... zgrni obočje
meste otrok v naročje....

Branko Jeglič:

P r a z n i k

Prijetno se je zasmejal Franc, mel si je roko. Ma, skeraj z otroškim glasom bi zavriskal, ko bi ga le ne davila starost v grlu. Star je bil, že ves bolan in izdelan, po nokah mu je lezla starest vedno više, više, kot na tisoč mravelj v dolgih procesijah, neprenehoma; od dneva do dneva je bil slabši. Pa bil že star, že slaboten; slabost mu je jemala vid iz istih oči, ko se nekdanj videlo orla pred nebeškimi vratmi. Zdaj ima debela očala na nosu, da lahko še bere, kar se godi na velikem svetu. Čutil je svoje starest, pa kako je je čutil. Kaj bi pa je ne Ušesa so se mu odvadila žveketanja kozarcev oči so se zagledale drugam, ustnice so se mu posušile, ker zanj so ugasnili poljubi. Lica so upala in razerala so jih dolga leta Srce mu je okamenelo že pred osemintridesetimi leti Osemintrideset let! Kdaj je bilo že, ko so mu peko pali življensko tovarišice, ki mu je umrla z prvim sinčkom vred,

Pa kaj, takrat je zakrvavelo.....iskrvavelo, se zacelilo in okamenelo. Še je včasih malo vzvrtala v njem večna luč ljubezni. A s starostjo je zamrlo vse - Pozabil je, da je še v njem srce, ki je nekdanj ljubilopozabil je, kako je žarelo v ljubezni, pozabil je kako je ljubezen prešla v očetovsko in v tistem trenutku padla, da celo pozabil je na tiste zale oči umirajoče matere, ki z zadnjo močjo zašepetala:

"Ako rešite dete, dajte mu moje ime v spomin".

Pa umrlo je še dete in France je ostal sam, popolnoma sam.

To je bilo pred osemnitridesetimi leti. Vse te sponine mu je že starost izbrisala iz srca. Starost je prišla leto za letom, Franc je pa pozabil na vse trpljenje, vse težke ure in bil je zmagošlav in vihtel svoj prapor..... Tako se je smejal in mislil na svojo mladost. Ne ko je trpel, ampak ko je živel, takrat ko so zvonkljale čaše v vaški pivnici pod staro lipo, znakom stoletja, ki je niso prevrgli viharji..... Zal mu je bilo skoraj tistih lepih dni, ko je bil poskočen in vesel mladenič, visoko letečih misli in zvezdnih želja. Rad bi še enkrat doživel, bolesti pa ni čutil, ker bil je moč jaklen, neizprosen, s okamenelim srcem. Utrdilo ga je življenje, kot zaklenjena zakladnica, na katero je ponosen, so tisti dnevi, ko je kot beden študent sedel pri svetli sveči, ko so ga spomini razjedali, ko je moral zapustiti študije in se lotiti rokodelstva in potem vse tiste noči, ki jih je preedel s šivanko v roki, da si je zaslužil svoj vsakdanji kruh. Ti dnevi so njegovi sužnji, kar premagal jih je on, moč,.....

Tako so potekla dolga leta, ki so ga konačno pripeljala v malo podstrešno sobico, ki je že diša-

la po starosti. Sedel je k oknu in tri leta že ni prestopil praga. Starost ga je že tako obtežila. Gledal je v zelene vrtove in poslušal slavčeve pesmi in se smejal. Dobro se mu ni moglo goditi, to se ve. Kdo pa je skrbel zanj, kdo pa se ozira na stare ljudi! Posebno njega, ko je že osemintrideset let sam, celih osemintrideset let!.....

Ah, danes je pa praznik, velik praznik. Danes je pozabil na vse, ničesar ni hotel misliti, glava ga danes ni tiščala, lažje se je smejal kot druge dneve..... O, tak velik praznik, tak užitek!

Pa kaj ima danes France! Glej praznik je danes, zopet po dolgem se je stianil k pečki, ki je bila topla, ah tako topla, tako prijetna..... Dolgo že ni starosti izganjal s tako prijetno pečkinjo pomčjo, danes zopet po tako dolgem odmoru..... Pa kozarček je bil pred njim, poln zlate opojne pijače.... prijel ga je France, vzdignil in zaklical:

Pij France, ti starost, pij danes, praznik je. Zaurjeno pičko imaš, pa čašo pred seboj..... Živio, pij! Zaklical je veselo in trkal s čašo ob svojo koščeno levico in bil iz srca vesel....

V sosedni sobi je zazvonilo ravno tisti trenutek, ko je France požrl prvič svojo prazniško vince. Iz sobe so se zaslišali boječi otroški glasovi:

Kaj se vam zdi
pastirčki vi!.....

Miloše Vončina:

P r e v a r a .

Tam na ravani listje je šumelo
in samotarju meni se smejalo;
pred mano v tiho, temno noč bežalo,
skrivnostno šepetaje je drhtelo.

Stemnilo se mi je oko, zbledelo
sanjavo lice. V mislih je ležalo
megleno in pozabljeno zrcalo
nekdanjih dni; srce okamenelo.

Skril sem si obraz. Te žive sanje
so ranjena. Ah, proč ve sanje, proč!
Istrgajte srce, obžalovanje,

Ki nudile ste mi. - Sem čul, ko v noč
je slavec pel: "Najhujše je trpeti
in gledati prevaro, a-živeti!".....

Zorana Valenčičeva:

T a m n a p o l j u .

Tam na polju
na zelenem polju
žito rumeni....

Tam na polju
na zelenem polju
deklica hiti.....

Nađ zelenim poljem
vesel škrjanček
pesem kroži.....

V tujini jaz medlim,
po tem zelenem polju
se mi voži.....

Vilibald:

B r e z b e s e d

„Na svet
odidem brez besedi!
Ah, ah čutila bodem
žareče ustnice, srca
v ognju do neba“.-

Rusalka res molči
V ograjo zob ji vrtajo besede, . . .
izpenja iz oči požar strasti . . .
Besede sladke ni
Lokav je svet
Razjedajo ga črvi kot volkovi
žre zlatega boga vtelešeni gladovi.
Nazaj, nazaj
nazaj v domači raj,
rusalka brez besed
ki ji svetišče je srce,
oskruniti si ga ne sme.

KULTURA

Slovensko marionetno gledališče.

Lep in iskren je bil trenutek, ko se je prvič odprla ona skrivnostna hišica v mestnem domu. Vedeli smo, da se ustvarja nov svet, kraljestvo palčkov, zato smo tem težje čakali, da se nam pokažejo ti novi ljudje. Lesen zastor je zgrmel v stran, pokazal se nam je zastorček. Naše oči so planile po njem, pozdravil jih je pust in vesel ples. Zaigrali so tiho, kot v skrivnih gozdovih v kraljestvu palčkov. Razpoloženje je bilo kakor v bajkah. Skrivnosten zvonček je naznanil prihod prvih malčkov. Dvignilo se je zagrinjalo..... Razkrila se je skrivnost tega novega sveta..... Prve besede so zgubile med vzkliki začudenja. Po pozdravu gospoda ravnatelja je prišel Gašperček v lepih hlačicah, v žarečem rdečem suknjiču in rdeči čepici. Odkrito je povedal, da bi sicer „zobjal šale in dovtipe,“ ne pa „hece“ in „špase“. Res priljubil se je ta živ škrat mladim srcem. Njegovi pokloni, njegova šegavost in dovtipnost, njegova živahnost, prav primer-no mladim gledalcem, ki so očitno doživljali vse s Gašperčkom. Kak prisrčen smeh je vzklik iz mladih src, ko je Gašperček zaigral na svoje čarobne gosli tako čmači "hopsasa" in vse je zaplesalo. Vse se je vstrašilo, ko je videlo Gašperčka pred sodnim dvorom. Strah je prešel v iskren smeh, ko so v jači vsi zažlasali. Da, Gašperček bo ostal v spominu teh mladih, Koliko večerov bo preteklo, ko bodo govori-

li o njem, si desetkrat in desetkrat pripovedovali zgedbico o Gašperčku in njegevih čarobnih goslih.

Tudi kaj takega rabimo za mladino, ne samo za predšolsko dobo, ampak tudi za pozneje. Tu lahko porabi nedeljski popoldam bolje, kot pa v Kinu, ki je skorajda strup za mladino. Tudi za mladino je treba poskrbeti, da najde svoje primerne zabave. To prinese v polni meri marijonetno gledališče.

Seveda se pozna, da je stvar v začetku. Razlike pri glasovih so premajhne, včasih je stvar vendar pretiha. Govorijo vendar palčki, a glavna stvar je, da gledalci slišijo. Prologa ni bilo mogoče ujeti. Sicer bi pa bil tudi publikum lahko mirnejši, zlasti, kar se tiče hoje med predstavami v dvorano, to res moti prijetno razpoloženje. To vse že pride s časom.

Sicer pa je bil to res prijeten dan, dan precejšnega napredka za našo Ljubljano. Gašperček, če tudi malo premajhen, bo našel vedno dovolj mladih gledalcev, ki se bodo vedno prijetno zabavali v njegovi družbi.

Tovarišem in tovarišicam!

Opozivjamo vse one tovariše, ki znajo kak orkestralni instrument, da se zglasa čimpreje v ponedeljek ob 5 uri popoldne v I.a razredu drž. realke v Ljubljani. - Kdor hoče sodelovati pri literarnem, zlasti pri dramatskem, pa v torek ob 5. uri istocam. Člane vpisuje tajnik dijaškega krožka „Kresa“.

Miloše Vodačina,
Trnovski pristan 40.

Priglasil se tudi lahko z dopisnico.

Redne vaje orkestra so: Ponedeljek ob 5h popoldne, sredo ob 5^h pop., nedelje ob 10 dop. - Literarni in dramatski oddelki; Torek ob 5h in sobota ob 1^h. Vse v I.a razredu drž. realke (pritličje).

Iz uredništva „Kresa“. Četrta številka se je tiskala posebej, pa se radi nekega članka ni razpečala. Prosimo vse one čitatelje in čitateljice, ki so že številko prejeli, da je na sprejmejo v zbirko „Kresa“. Ostali spisi se uvrščeni v skupni številki IV. in V.

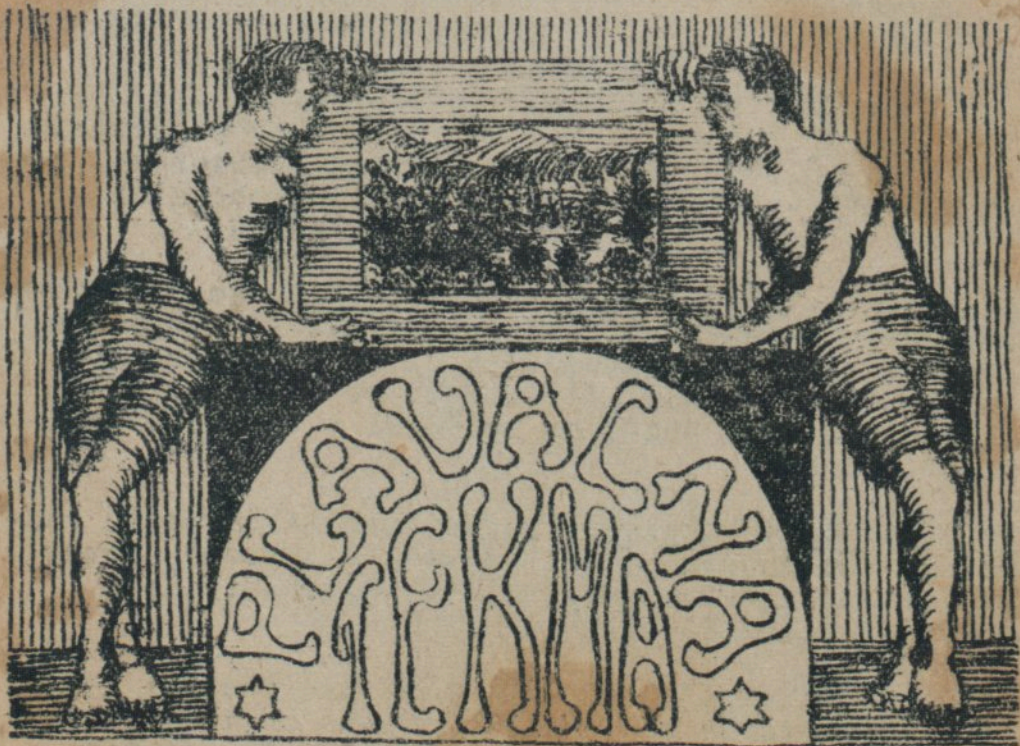
Iz upravnništva „Kresa“. Novim naročnikom so na razpolago vse dosedaj izšle številke „Kresa“, potem zemljovid Jugoslavije (cena I.-K) in „Cirilska abeceda“ (cena 60 vin.)

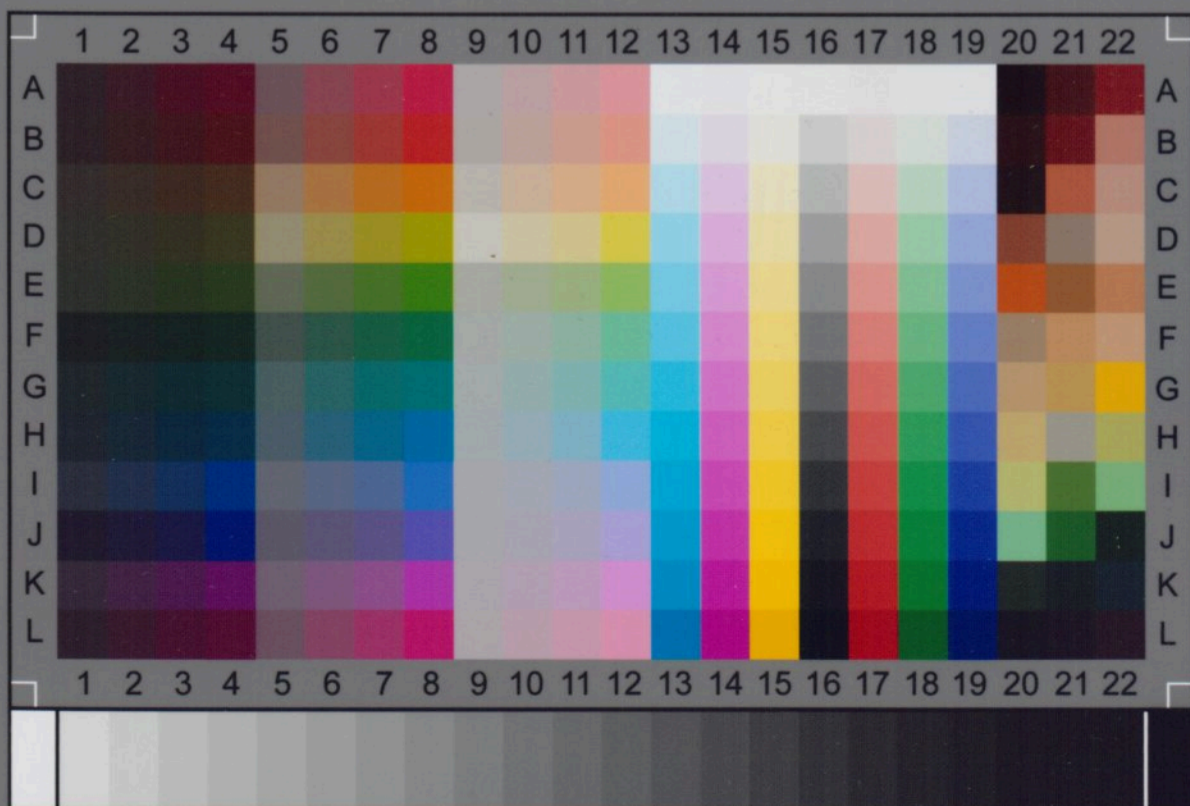
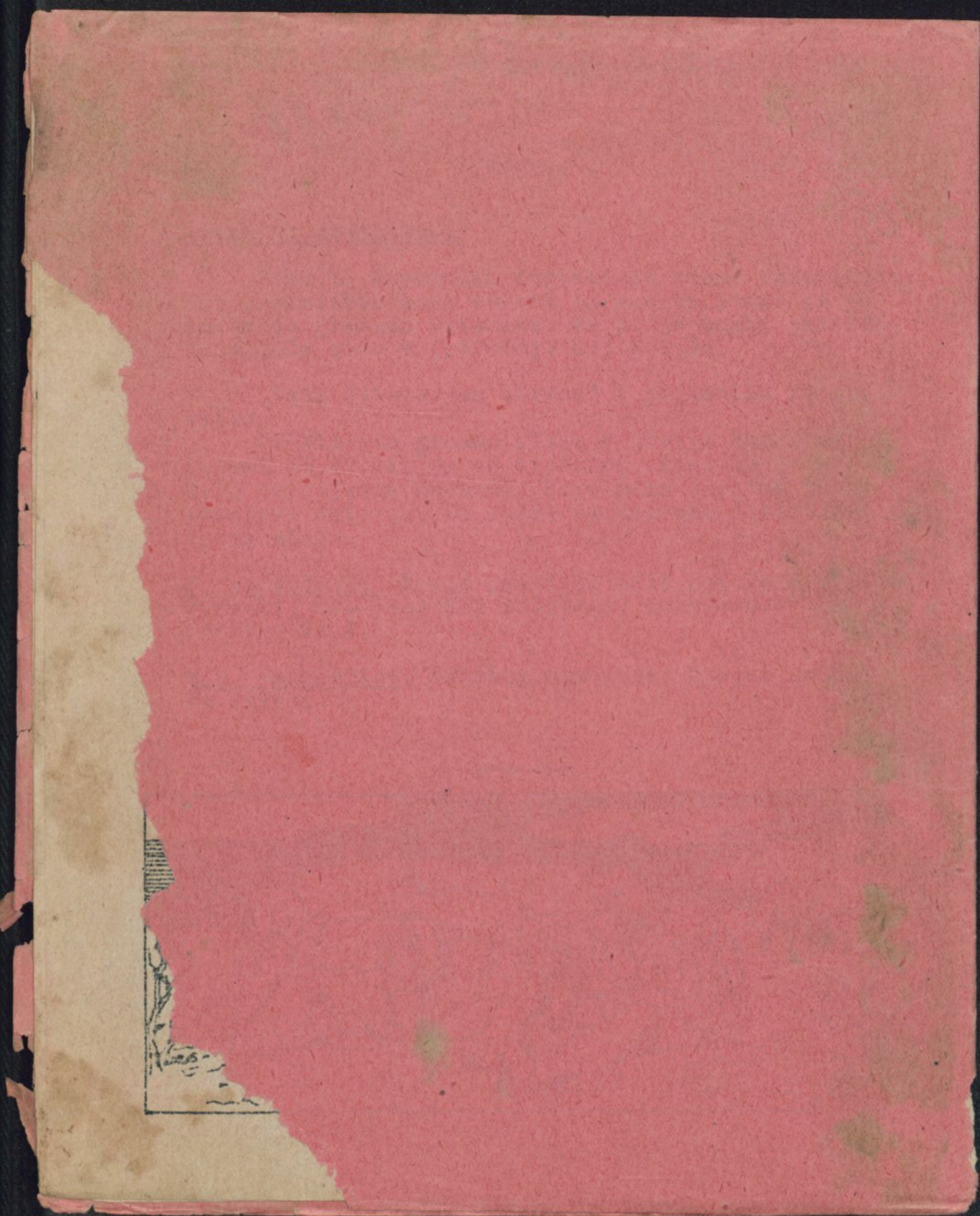
Knjižnica „Kresa“. Prosimo one tovariše, ki bi dali kak prispevek ali knjigo za našo knjižnico, da ga oddajo pri lit. oddelku. Kar imamo že, se tam razdeluje.

Plavalna tekma na Bledu.

Meseca junija nameravajo prirediti realci plavalno tekmo na Bledu. Priprave so se že začele, zlasti z nabiranjem prostovoljnih prispevkov za nabavo dobitkov. Plavači naj se zglase pri tov.Košaku (Vla) ali pri aranžerju Khamu (Vla). Isti tudi sprejemajo prispevke. Teden pred tekmo izide natančen načrt te tekme, ki ga deloma objavimo prihodnjič. To delo se je začelo na željo mnogih realcev, ki prošijo, da jih tovariši skrbno podpirajo, da se junija pokažejo v javni plavalni tekmi.

L.Kh.

IT8.7/2-1993
2007:04

Colortrac

www.colortrac.com

Printed on Kodak Professional Paper

Charge: R070405